

práce, t. j. přetahování látky přes stůl, není účelem jeho činnosti, nýbrž zkoumání látek za účelem zjištění vad, tedy tvoření úsudků, t. j. činnost převážně duševní.

Nálezy nejv. správního soudu týkající se řízení:

1. Nález ze dne 7. listopadu 1924, č. 19294/24:

Proti každému výměru zemské úřadovny Všeob. pens. ústavu jest podle ustanovení § 75, odst. 3. pens. zák. (na Slovensku vládní nařízení ze dne 19. ledna 1923, č. 16 Sb. z. a n.) přípustný opravný prostředek bez rozdílu, zda obsahuje výměr nějaký výrok in merito (na př. o pojistné povinnosti určitého zaměstnance) neb jen výrok rázu formelního (v konkrétním případě, že zemská úřadovna nemůže vzítí ohlášení pojištěnce na vědomí, o jehož pojistné povinnosti bylo již pravoplatně rozhodnuto). Žalovaný úřad nebyl oprávněn zamítnouti rekurs resp. námitky strany jako nepřipustné, nýbrž měl je zamítnouti (meritorně) jako bezdůvodné.

2. Nález ze dne 10. listopadu 1924, č. 19575/24:

Stížnost proti pojistné povinnosti zaměstnance od 1./7. 1920 jest nepřipustná, poněvadž stěžovatel proti tomuto výroku, obsaženému již v rozhodnutí zemské správy politické, k ministerstvu sociální péče si vůbec nestěžoval. —

Stížnost proti pojistné povinnosti téhož zaměstnance do 30./6. 1920 jest nepřipustná, protože tato sporná věc není ještě v pořadí stolic správních konečně vyřízena (stěžovatel sám se proti dotyčnému rozhodnutí zemské správy politické odvolal k ministerstvu sociální péče).

Stížnost týkající se výroku o počátku placení premií se zamítá, protože ustanovení § 73, odst. 7. pens. zák., jehož se dovolává, nezabývá se otázkou, od které doby počíná povinnost příspěvky platiti, nýbrž od které doby počítá se příspěvková doba rozhodná pro případný nárok pojištěncův. Od kdy jest premie platiti, stanoví § 35 pens. zák., podle něhož počíná povinnost platiti příspěvek vznikem pojistné povinnosti, která není závislá od doručení výměru aneb úředního rozhodnutí.

Pojištění úrazové a nemocenské. (Pořádá Dr. Jindřich Tučný.)

Podpory nezaměstnaným, vyplácené zaměstnavatelem samým, nelze pokládati za součástku mzdy, t. j. za odměny za práci v užším slova smyslu. Započítání určitých příjmů v penězích aneb v naturalích do pracovního výdělků má svůj význam pro předpis pojistných příspěvků, které se podle § 16 úř. zák. platí z pracovního výdělků pobíraného pojištěnci. Co jest pracovním výdělkem ve smyslu tohoto ustanovení označuje blíže § 6 ú. z. v ten rozum, že jest to pracovní výdělek, jež zraněný měl v posledním roce, kdy zaměstnán byl v podniku, ve kterém k úrazu přišel. Přihlédne-li se pak k účelu úrazového pojištění, jak vyznačen jest zejména v § 1 ú. z., pojistiti všechny dělníky a výkonné úředníky zaměstnané v závodě proti následkům úrazů, jež se stanou při práci, pak jest zřetelně patrné, že pracovním výdělkem ve smyslu úř. zákona označiti lze pouze takové platy, jichž se zaměstnancům dostává v závodě jako úplaty za své zaměstnání, ať už od podnikatele samého, ať od osob třetích, pokud jsou jemu poskytovány za práci v závodě konanou. Příspěvky placené za dobu nezaměstnanosti však, jak již ze samého pojmu a významu slova vysvítá, za součást pracovního výdělků označiti nelze. Příspěvky ty se neplatí dělníkům za zaměstnání v závodě, nýbrž za to, že nejsou zaměstnání, nejsou

tudíž odměnou za práci v podniku vykonávanou, nýbrž něčím jiným. Nezáleží pak na tom, zdali podnikatel ony částky poskytuje z liberality anebo z důvodů jiných, třeba aby si zajistil pracovní síly, aby mu byly k dispozici pro případ, až nastane potřeba nové práce. (Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1924, č. 16695/24.)

Zařadování podniků podle § 3, 4 a 7 nařízení min. vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z. Okolnost, že v jednotlivých dílčích závodech podniku se nevedou oddělené zápisky mezdní, jest pro zařadování podniků úrazovému pojišťování podrobených do nebezpečenských tříd podle nařízení býv. ministerstva vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z. významu rozhodujícího, neboť podle § 3 cit. nař. jen za této podmínky lze jednotlivé dílčí závody podniku, pro něž se zřetelem k jeho složení v celku není vhodného titulu v rozřizování nebezpečenských tříd, samostatně do podnikového katastru pojmouti a zařaditi. V opaku k tomuto předpisu ustanovuje § 4 cit. nař., že jestliže není podmínek v předešlém paragrafu uvedených a nemohou-li proto jednotlivé díly složeného podniku odděleně býti zařaděny, že s podnikem takovým naloženo býti má, jako se »smíšeným podnikem« podle předpisu § 7 cit. nař. Z porovnání těchto předpisů se však podává, že žalovaný úřad ve svém rozhodnutí, jemuž položil výslovně za základ skutkovou podstatu, že podnik »kácení dřeva a výroba šindele« se skládá ze dvou dílčích závodů, pro něž se nevedou oddělené zápisky mezdní, vycházel z nesprávného právního posouzení věci, když závod prohlásil za podnik jednotný, místo aby spornou záležitost posoudil z hlediska cit. §§ 4 a 7 cit. min. nař. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 4. října 1924, č. 16969.)

Výčep ve sklepě, v němž nalézá se motor k čerpání vzduchu do tlakostroje a který je v místní souvislosti s místnostmi hostinskými, jsa s nimi spojen chodbou, je pouhou součástí celkového podniku hostinského a není samostatným závodem, který by po stránce pojistné povinnosti měl býti po rozumu cit. § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. posuzován zvláště a odděleně od vlastního hostinství. Odst. 1. § 1 zákona o úrazovém pojištění z 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888 vyjadřuje zásadu kolektivního pojištění, která jest pro úrazové pojištění charakteristická a jejíž podstata záleží v tom, že pojistné povinnosti úrazové podrobeny jsou všichni dělníci a závodoví úředníci v konkrétním závodě zaměstnaní. Jest jen logickým důsledkem této zásady, že zákon — až na výjimku odst. 5., stanovenou pro závody lesní a zemědělské — nečiní rozdílu, zdali ten který dělník a závodový úředník v závodě zaměstnaný vůbec jest vydán nebezpečí úrazu, zejména pak, zdali přichází ve styk se stroji a motorickými přístroji, jež zákon v § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. považuje za zdroje úrazového nebezpečí, čili nic. Jest pak důsledně pro otázku pojistné povinnosti bez právního významu, zdali závod se skládá po případě z několika částí organicky od sebe oddělených, pokud ovšem oddělení tato lze ještě označiti za součást závodu a nikoliv již za zvláštní závod samostatný. (Nález nejv. správ. soudu z 3. listopadu 1924, č. 2180/24.)

Při rozhodování o otázce pojistné povinnosti podle zákona o úrazovém pojištění není úřad povinen znalců slyšeti. § 10, odst. 4. min. nařízení ze 4. července 1914, č. 143 ř. z. upravuje způsob, jakým si úřady mají počínati, když zařazují do nebezpečenských tříd a procent závody pojistné povinnosti úrazové podrobené; zejména v cit. § 10, odst. 4. cit. min. nař. dotče-